

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava, týkající se rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2010, č. j. 13863-14/210-ERU, o **kasační stížnosti osoby na řízení zúčastněné**: Solar CD s.r.o., se sídlem Tyršova 1811/6, Praha 2 - Nové Město, zastoupené JUDr. Tomášem Sequensem, advokátem, se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2014, č. j. 31 A 32/2012 - 316,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Osoba na řízení zúčastněná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. j. 13863 14/2010-ERU ze dne 31. 12. 2010 byla udělena licence č. 111018017 obchodní korporaci Solar CD s. r. o. na

výrobu elektřiny na dobu 25 let v provozovně umístěné v katastrálním území Český Dub (dále též jen „FVE Český Dub“).

[2] Nejvyšší státní zástupce napadl toto rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „žalovaný“) u Krajského soudu v Brně dne 16. 4. 2012 žalobou dle ustanovení § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem č. j. 31 A 32/2012 - 316 ze dne 13. 6. 2014 žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění s odkazem na 52 odst. 2 s. ř. s. shrnul výsledky zjištění skutkového stavu věci vyplývající z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 3. 3. 2014, č. j. 31 To 226/2013 - 1855, ve spojení s rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 17. 1. 2013, č. j. 6 T 170/2011 - 1705, na základě nichž byly pravomocně odsouzeny tři osoby spojené s obchodní korporací LUMEN ENERGETICKÝ DEVELOPMENT k trestu odnětí svobody za zločin podplacení podle § 332 odst. 1 a odst. 2 písm. a) a písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“). Odsouzení se uvedeného zločinu dopustili (ve vztahu k souzené věci) tím, že nabídli Ing. P. P., zaměstnanci žalovaného, úplatek v podobě finanční hotovosti za to, že jako úřední osoba, která prováděla v rámci správního řízení o udělení licence [podle ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „energetický zákon“), vedeného žalovaným pro žadatele Solar CD s.r.o. pod č. j. 13863/2010-ERU], správní úkony - důkaz ohledáním předmětné fotovoltaické elektrárny (v kat. území Český Dub), vyhotoví v rozporu se zjištěným skutečným závadným stavem fotovoltaické elektrárny kladně vyznívající protokol o zajištění důkazu ohledáním věci, jako nutný doklad o splnění technických náležitostí k uvedení výroby do provozu a ke splnění podmínek pro udělení licence podle zákona č. 458/2000 Sb., a dle vyhlášky č. 426/2005 Sb., případně žalovanému takovou kladnou informaci poskytne telefonicky, čímž umožní, aby obchodní korporace Solar CD s.r.o. získala ještě v roce 2010 licenci nutnou k získání nároku na přiznání podpory vzniklé v roce 2010 podle zákona č. 180/2005 Sb., a dle bodu 1.15 Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 5/2009, aniž by pro vydání licence existovaly zákonné podmínky.

[4] Krajský soud ze skutkové věty trestního rozsudku dovodil, že všichni tři odsouzení byli odsouzeni za zločin podplacení, kterého se měli dopustit v přímé souvislosti s žádostí o udělení licence k provozování energetického zařízení osoby zúčastněné na řízení a k nabídce úplatku přistoupili proto, že solární elektrárny v katastrálních územích Česká Lípa a Český Dub nesplňovaly podmínky pro udělení licence. Zdůraznil, že soud v rámci trestního řízení jednoznačně dospěl k závěru, že obchodní korporace Solar CD s.r.o. neměla nárok na udělení licence a že jak jí, tak i obchodní korporaci LUMEN ENERGETICKÝ DEVELOPMENT, by pro případ neudělení licence vznikla značná majetková škoda. Přisvědčil proto žalobním námitkám, protože samotné šetření žalovaného, resp. ohledání věci provedené pracovníky žalovaného, mělo sloužit ke zjištění skutkového stavu. Námitku osoby zúčastněné na řízení, že podstatné je pouze předložení listinných důkazů, soud neakceptoval, protože listinnými důkazy prokazovaný skutkový stav musí odpovídat skutečnosti. Protože otázka dokončenosti energetického zařízení, vedoucí k vydání rozhodnutí žalovaného v souzené věci, byla podstatnou i v trestním

pokračování

řízení s ohledem na nabídku finanční částky zaměstnanci žalovaného, a vyplynulo, že energetické zařízení nebylo dokončeno, krajský soud uzavřel, že byla zpochybněna, resp. dokonce vyvrácena zjištění žalovaného, např. obsah protokolu o zajištění důkazu ohledáním věci ze dne 30. 12. 2010 a zásadně byl zpochybněn obsah revizní zprávy, která byla správnímu orgánu předložena osobou zúčastněnou na řízení. V řízení před žalovaným tak neexistoval relevantní podklad pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný vycházel ze skutkového stavu zjištěného na základě spáchaného trestného činu, obsah správního spisu je natolik znevěrohodněn, že krajský soud nemohl přistoupit k přezkumu napadeného rozhodnutí ohledně otázky provozuschopnosti FVE Český Dub.

[5] Soud připustil, že trestný čin byl sice spáchán osobami bez přímé zaměstnanecké nebo institucionální vazby na osobu zúčastněnou na řízení, ale spáchání trestného činu osobami spojenými s obchodní korporací LUMEN ENERGETICKÝ DEVELOPMENT je významné a relevantní i ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení, když jeden z odsouzených byl zplnomocněným zástupcem osoby zúčastněné na řízení v řízení před žalovaným a když obchodní korporace LUMEN ENERGETICKÝ DEVELOPMENT a osoba zúčastněná na řízení byly společně majetkově zainteresovány na získání licence k provozování energetického zařízení.

[6] Krajský soud k zásadě plné jurisdikce v soudním řízení správním zdůraznil, že správní soud je soudem kasačním, nikoliv nalézacím, a není jeho úkolem nahrazovat činnost správního orgánu. Odkázal přitom na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že správní soud není povinen provádět rozsáhlé nebo zásadní doplňování důkazů a zjistí-li, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, takové doplnění vyžaduje, zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení i bez jednání. Dokazování před soudem totiž musí vždy směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu a zásadně se nepřihlíží ke skutkovým novotám. Dospěl k závěru, že nemůže nahrazovat skutková zjištění žalovaného a provádět dokazování k tomu, zda osobě zúčastněné na řízení měla nebo neměla být udělena licence k provozování fotovoltaické elektrárny. Neprovedl důkazy k prokázání skutečného stavu fotovoltaické elektrárny navrhované žalobcem, neboť se jednalo o listiny, které byly součástí trestního spisu ve výše označené věci podplacení a „výsledek hodnocení těchto důkazů je promítnut v shora citovaných trestních rozsudcích, kterými se soud v případě konstatování toho, zda se stal trestný čin, co bylo jeho podstatou a kdo jej spáchal, cítí vázán“. Dle krajského soudu řízení dospělo do situace, kdy spor o skutkový stav fakticky vedl žalobce proti osobě zúčastněné na řízení a soud by prováděl důkazy nad rámec procesních návrhů účastníků řízení, tj. žalobce a žalovaného, neboť osoba zúčastněná na řízení nedisponuje právem navrhopat soudu důkazy. Soud by musel provádět dokazování a celý sporný skutkový stav nově zjišťovat a zjistit rozhodné skutečnosti za žalovaný správní orgán, což mu nepřísluší, a nelze akceptovat, aby rezignaci žalovaného na zjišťování skutkového stavu nahradil vlastní činností.

[7] Krajský soud dále dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné co do vymezení pozemků, na nichž je energetické zařízení /provozovna/ umístěno, neboť vymezení pozemků v napadeném rozhodnutí o udělení licence nekoresponduje ani s jediným přípisem osoby zúčastněné na řízení, v němž vymezovala pozemky, na kterých má být provozovna umístěna. Žalovaný nikterak nezdůvodnil udělení licence k

výrobě elektřiny v provozovně, vymezené pozemky, které nebyly zahrnuty v žádosti o licenci (resp. v doplnění po jeho výzvě ze dne 25. 11. 2010), a naopak vyloučil některé, které byly v žádosti uvedeny. Dle soudu není také zřejmé, zda byly splněny požadavky na délku praxe odborného zástupce dle § 5 odst. 5 energetického zákona, neboť ve správním spise je založeno toliko osvědčení o vykonání zkoušky dle § 14 vyhlášky č. 50/1978 Sb., o odborné způsobilosti v elektrotechnice (dále jen „vyhláška č. 50/1978“), které však nedokládá splnění potřebné doby praxe.

II. Kasační stížnost a další podání účastníků řízení

[8] Rozsudek krajského soudu napadl blanketní kasační stížností ze dne 7. 7. 2014 žalovaný, který však podáním ze dne 21. 8. 2014, doručeným téhož dne Nejvyššímu správnímu soudu, vzal svoji kasační stížnost v celém rozsahu zpět. Nejvyšší správní soud proto usnesením ze dne 27. 8. 2014, č. j. 6 As 173/2014 - 109, řízení o kasační stížnosti žalovaného zastavil.

[9] Shora označený rozsudek krajského soudu napadla kasační stížností ze dne 10. 7. 2014 rovněž osoba na řízení zúčastněná Solar CD s.r.o. (dále jen „stěžovatel“), která se opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek do výroku I. a IV. zrušil.

[10] Stěžovatel podal rovněž návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který však Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 31. 7. 2014, č. j. 6 As 173/2014 - 90, zamítl.

[11] Dle stěžovatele krajský soud zatížil své rozhodnutí nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, neboť chybně vyložil ustanovení § 52 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud provedl za účelem zjištění skutkového stavu jediné dva důkazy, a to shora označené trestní rozsudky, přičemž stěžovatel upozorňuje, že nebyl pachatelem trestného činu, o němž bylo rozhodnuto, ani účastníkem trestního řízení. Namítá, že rozsah vázanosti soudu rozhodnutím o spáchání trestného činu se vztahuje výlučně na jednotlivé okolnosti zahrnuté do skutkové věty výroku o vině, které představují naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu, přičemž odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1424/09. Znaky skutkové podstaty zločinu podplácení obsahuje § 332 odst. 1 trestního zákoníku. Zavazuje-li ustanovení § 52 odst. 2 s. ř. s. soud toliko v tom, zda byl trestný čin spáchán a kdo jej spáchal (tedy co do osoby pachatele a znaků skutkové podstaty trestného činu), potom krajský soud nemohl dle stěžovatele vycházet z dalších okolností zahrnutých do skutkové věty odsuzujícího rozsudku, ani být vázán jinými závěry vyplývajícími ze skutkové věty výroku či odůvodnění trestního rozsudku. Krajský soud nebyl oprávněn rezignovat na zjišťování skutkového stavu za účelem zjištění, zda byly v době rozhodování žalovaného splněny podmínky pro udělení licence k provozování FVE Český dub. Technický stav a způsobilost předmětné elektrárny k udělení licence nebyly v trestním řízení nijak prokazovány, kdy veškeré návrhy obhajoby na prokázání faktického stavu elektrárny byly zamítnuty, avšak soud následně vyvodil závadný stav předmětné elektrárny a nesplnění podmínek pro udělení licence a krajský soud tento závěr převzal, aniž by provedl jakékoliv dokazování. Závěr krajského

pokračování

soudu ohledně zpochybnění podkladů pro vydání licence není správný. Zjištění, že za nabídku úplatku úřední osoba jednala v rozporu se skutečným závadným stavem elektrárny, není dle názoru stěžovatele obsaženo ve skutkové větě výroku. Naopak také z odsuzujícího rozsudku vyplývá, že Protokol o zajištění důkazu ohledáním provedeném dne 30. 12. 2010 uvádí zjištěné nedostatky elektrárny tak, jak ji úřední osoba (Ing. P.) shledala. Pokud jsou v protokolu uvedeny zjištěné závady, nelze jej považovat za rozporný se skutečným stavem. Dle stěžovatele nelze přisvědčit krajskému soudu, že ve výroku trestního rozsudku je vymezeno, že elektrárna nebyla dokončena, neboť obsahuje pouze konstatování o „závadném“ stavu elektrárny, a nevypovídá tudíž nic konkrétního o závadnosti či její závažnosti ve smyslu nesplnění technických předpokladů (podmínek) pro udělení licence. Krajský soud neměl podklad, na základě něhož by mohl posoudit, zda existovaly zákonné podmínky pro udělení licence, neboť ani trestní rozsudky nemohly být dostatečným podkladem.

[12] Stěžovatel dále namítl, že řízení před krajským soudem trpí vadou mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Vzhledem ke stěžovatelovu právu na spravedlivý proces nemohl krajský soud opřít svá skutková zjištění o odůvodnění odsuzujícího rozsudku. Stěžovatel má za to, že jelikož v řízení před krajským soudem bylo rozhodováno o jeho veřejném subjektivním právu na podnikání v energetickém odvětví (o právu stěžovatele založeném na rozhodnutí, jenž bylo napadeným rozsudkem zrušeno), nelze mu upřít právo na spravedlivý proces, v rámci něhož mu svědčí právo na slyšení, tedy činit také skutkové přednesy a navrhopvat důkazy. Krajský soud zcela rezignoval na zjišťování skutkového stavu, přičemž se nijak nezabýval důkazními návrhy stěžovatele s odkazem na neexistenci práva stěžovatele navrhopvat důkazy. Krajský soud toliko převzal skutkové závěry soudů v trestním řízení, aniž by uvedl konkrétní důkazy provedené v trestním řízení či jak byly hodnoceny. Skutečný stav předmětné elektrárny však nebyl v trestním řízení zjišťován nad rámec potřeby výlučně pro trestní řízení. Krajský soud odepřel stěžovateli možnost vyjádřit se ke skutkové stránce věci, přestože právo osoby zúčastněné na řízení navrhopvat soudu důkazy deklaroval Nejvyšší správní soud, a to například v rozsudku ze dne 9. 6. 2011, č. j 7 As 28/2011 – 65. Krajský soud se navíc dopustil nepřiměřeně extenzivního výkladu ustanovení § 52 odst. 2 s. ř. s. nejen ohledně rozsahu vázanosti trestními rozsudky, ale také ve vztahu k určení okruhu osob, u nichž se vázanost trestním rozsudkem projeví. Tu lze totiž dle stěžovatele uplatnit pouze na účastníky trestního řízení, kteří měli možnost své právo na spravedlivý proces realizovat již v rámci trestního řízení. Stěžovatel však nebyl ani pachatelem trestného činu, ani účastníkem trestního řízení. Stěžovatel na tomto místě odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1424/09, který se sice vztahuje k ustanovení § 135 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), avšak dle názoru stěžovatele je co do vázanosti soudu trestními rozsudky a univerzality práva na spravedlivý proces aplikovatelný i ve vztahu k s. ř. s. Skutková zjištění o nedokončenosti FVE Český Dub a nevěrohodnosti protokolu o ohledání věci nemají žádnou oporu v dokazování před krajským soudem, což činí jeho rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[13] Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že se opírá o „klíčové skutkové zjištění“, že protokol o zajištění důkazu ohledáním věci byl sepsán v rámci nabídky úplatku monitorované Policií ČR, na základě čehož považuje obsah protokolu za zcela vyvrácený. Z odsuzujícího rozsudku však plyne, že protokol byl sepsán Ing. P. ve stavu údajného

rozrušení z nabídky úplatku, avšak nedostatky do protokolu uvedl a Policii kontaktoval až následující den. Není proto zřejmé, z čeho krajský soud dovedl sepsání protokolu v rámci nabídky úplatku monitorované Policií ČR, což vyvrací jeho obsah. Závěr o neexistenci podkladů pro udělení licence je přitom založen na zpochybnění věrohodnosti protokolu a tvoří nosný základ napadeného rozsudku, který je tudíž dle stěžovatele nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Nadto zůstala argumentace stěžovatele v rámci řízení před krajským soudem nevypořádaná.

[14] Krajský soud dle názoru stěžovatele také nesprávně vyložil termín *technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti*, kdy je považuje za prokázané pouze v případě úplné dokončenosti elektrárny, a svůj výklad žádným způsobem neodůvodnil. Tento výklad je však v rozporu s jazykovým zněním energetického zákona a jeho obsahem, jak jej lze vyvodit ze způsobu prokazování splnění technických předpokladů - viz vyhláška č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, ve znění do 31. 12. 2010 (dále jen „licenční vyhláška“). Primárně bylo vždy třeba doložit bezpečnost předmětného energetického zařízení, nikoliv jeho dokončenost. Závěr o nezbytnosti úplně dokončeného zařízení nelze dle stěžovatele z jazykového vyjádření *technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti* vyvodit, neboť jinak by zákonodárce zvolil jinou formulaci (např. *technické předpoklady k zajištění plného výkonu licencované činnosti*). Stěžovatel odkázal na ustanovení § 5 odst. 3 energetického zákona, dle kterého *energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám*. Primárním účelem je zajištění bezpečnosti ve smyslu eliminace škod a lze si představit zařízení, které je sice nedokončené, ale plně bezpečné a způsobilé provozu. Tento závěr podporuje dle názoru stěžovatele také specifikace dokladů dle § 9 písm. c) licenční vyhlášky znějící (...) *u předčasného užívání energetických zařízení před jejich dokončením povolením k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem*. Stěžovatel dále upozornil na novelu § 5 energetického zákona účinnou od 18. 8. 2011, kterou došlo ke včlenění odst. 7, který zní: *[t]echnické předpoklady se považují za splněné u energetického zařízení, u kterého je osvědčena jeho bezpečnost v rozsahu a za podmínek stanovených právními a ostatními předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v souladu s technickou dokumentací. Pokud je energetické zařízení stavbou, musí žadatel o udělení licence rovněž prokázat, že je oprávněn stavbu užívat nebo jinak provozovat*. Dle stěžovatele se jedná pouze o upřesnění pojmu technických předpokladů, který byl však vždy stejný. Obdobně pak došlo k upřesnění licenční vyhlášky s účinností od 26. 12. 2011 [§ 9 odst. 1 písm. a) a odst. 5 písm. a)]. Dle stěžovatele proto krajský soud vyložil pojem naplnění technických předpokladů v rozporu se zněním a účelem zákona. Dále je přesvědčen, že v řízení před žalovaným technické předpoklady náležitě prokázal a navíc před vydáním licence provozovatel distribuční sítě realizoval tzv. první paralelní připojení elektrárny do distribuční sítě vysokého napětí.

[15] Vytýkal-li krajský soud žalovanému, že není zřejmé, na základě jakých podkladů vymezil v licenci pozemky, na kterých je umístěna provozovna stěžovatele, stěžovatel s tímto závěrem nesouhlasí a poukazuje na tvrzení krajského soudu, že ke zjištění skutkového stavu slouží samotné šetření žalovaného, přičemž dne 30. 12. 2010 se uskutečnilo místní šetření na místě předmětné elektrárny a v protokolu z tohoto šetření je

pokračování

zaznamenáno také vymezení pozemků, na kterých je elektrárna umístěna. Toto vymezení se shoduje s pozemky, které jsou uvedeny v licenci, proto je stěžovatel přesvědčen o přezkoumatelnosti rozhodnutí, jímž byla licence udělena. Stěžovatel dále upozornil, že se veškeré pozemky uvedené v rozsudku krajského soudu nachází ve vlastnictví stěžovatele, takže i případná drobná nesrovnalost ve vymezení pozemků v žádosti oproti pozemkům vypočteným v licenci nemůže být vadou způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí, přičemž krajský soud se intenzitou případné vady v rozporu s povinností potvrzenou také judikaturou Nejvyššího správního soudu vůbec nezabýval (rozsudek ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 – 90).

[16] Krajský soud také zcela nesprávně dovodil, že délka praxe odpovědného zástupce ve smyslu § 5 energetického zákona nebyla dostatečně doložena a že doba praxe počítaná ode dne absolvování zkoušky (na základě doloženého osvědčení o absolvování zkoušky dle ustanovení § 14 vyhlášky č. 50/1978 ze dne 26. 6. 2008) není dostatečná. Předmětné osvědčení je však pro prokázání požadované délky praxe dostatečné, neboť jedním ze zákonných předpokladů pro složení zkoušky dle § 8 vyhlášky č. 50/1978, kterou odpovědný zástupce stěžovatele složil, je absolvování požadované praxe v nejkratší délce dle Přílohy 1 této vyhlášky, která činí minimálně 3 roky. Pokud by dostatečnou praxi neměl, nebyl by ke zkoušce vůbec připuštěn. Názor krajského soudu, že ve správním spise nejsou podklady, na základě nichž by měla být započtena také doba praxe před absolvováním zkoušky, tudíž není správný, neboť ji není třeba prokazovat, když vyplývá přímo z právních předpisů. Předložené osvědčení o složení zkoušky dle ustanovení § 8 vyhlášky č. 50/1978 prokazuje délku praxe před jejím složením v délce minimálně 3 roky, přičemž skutečná délka praxe odpovědného zástupce, Ing. Z. Č., činila ke dni udělení licence 28 let.

[17] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tato není důvodná. Dle žalobce nemohl krajský soud pominout odsuzující rozsudky, neboť z nich vyplývá, že stěžovatel získal licenci na výrobu elektřiny, aniž by byly splněny podmínky pro její udělení, v důsledku spáchání zločinu podplacení dle § 332 trestního zákoníku osobami, jež stěžovatele v licenčním řízení zastupovaly. K udělení licence došlo v přímé návaznosti na spáchání trestného činu. V předmětné věci není rozhodné, kdo trestný čin spáchal, nýbrž to, že by bez jeho spáchání nedošlo k udělení licence. Přijetí názoru zastávaného stěžovatelem by vedlo k aprobování trestné činnosti a výnosů z ní. V době spáchání předmětného trestného činu ani nebyla právním řádem upravena trestní odpovědnost právnických osob, takže stěžovatel pachatelem trestného činu být nemohl. Není však sporu, že trestný čin spáchal jeho zástupce v licenčním řízení, a to přímo v rámci tohoto zastupování. Nelze trpět rozhodnutím, která jsou výsledkem trestné činnosti, a stěžovatel se nemůže domáhat výhodnějšího právního postavení z něj plynoucího. K odkazu stěžovatele na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1424/09, žalobce poukazuje na další závěr tohoto nálezu, dle kterého je nutno z výroku o vině vycházet jako z celku a brát v úvahu jeho právní a skutkovou část, kdy řeší naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu konkrétním jednáním pachatele. V daném případě je znakem skutkové podstaty také souvislost s obstaráním věcí obecného zájmu, přičemž závěr, že k získání licence došlo s ohledem na skutečný stav energetického zařízení v rozporu se zákonnými podmínkami, vyjadřuje míru zásahu pachatele do chráněného zájmu. Taková formulace je spjata s objektem trestného činu jakožto jednou ze základních

složek skutkové podstaty trestného činu. Dle žalobce je nedůvodná námitka, že splnění podmínek pro udělení licence nebylo v trestním řízení nijak zjišťováno, neboť v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně (str. 16 až 18) jsou jasně uvedeny skutečnosti, na základě nichž vyvodil soud v trestním řízení závěr o nesplnění podmínek pro udělení licence (obdobně také rozsudek odvolacího soudu na čl. 1. 33 a 34). Žalobce přisvědčuje názoru stěžovatele, že popis spáchaného skutku skutečně nevyvrací obsah protokolu ze dne 30. 12. 2010. Jsou v něm uvedeny některé nedostatky předmětné elektrárny, přičemž v trestním řízení bylo objasněno, že Ing. P. nebyl kvůli rozrušení z nabídky úplatku schopen ohledání řádně provést a neuvedl do protokolu ani ty nejzávažnější nedostatky. Nedošlo však k jeho změně či novému ohledání, ale Ing. P. zavolal Ing. M., který o udělení licence rozhodoval, že mu byly předloženy dokumenty prokazující splnění technických předpokladů k zajištění výkonu licencované činnosti, aniž by takové listiny byly některému z nich předloženy a nejsou ani obsahem správního spisu, byť o ně žalovaný své rozhodnutí opřel. Protože se i z protokolu dílem podává nesplnění technických předpokladů pro udělení licence, nemůže mít dle žalobce toto dílčí nesprávné hodnocení krajského soudu vliv na věcnou správnost napadeného rozsudku.

[18] Žalobce nesouhlasí s argumentací stěžovatele, že krajský soud porušil jeho právo na spravedlivý proces. Krajský soud umožnil stěžovateli realizaci práv ve smyslu § 34 odst. 3 s. ř. s., a pokud je žalobci známo, zasílal stěžovateli veškerá podání žalobce a žalovaného, umožnil mu vyjádřit se k nim, a plně ho vyrozumíval o nařízených jednáních. Z § 34 odst. 3 s. ř. s., ani z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j 7 As 28/2011 – 65, pak nevyplývá povinnost krajského soudu provést důkazní návrhy osoby na řízení zúčastněné. Dle protokolu o jednání ze dne 23. 4. 2014 byl jediným, kdo trval na provedení i jiných důkazů, než jen trestních rozsudků, právě žalobce. Stěžovatel tak měl možnost plně realizovat v řízení před krajským soudem svá procesní práva.

[19] K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů žalobce konstatoval, že v době sepsání protokolu o zajištění důkazu ohledáním Policie ČR věc skutečně ještě nemonitorovala, nicméně ohledání bylo provedeno nedůsledně v důsledku rozrušení úředních osob. Následně byla na základě telefonátu mezi úředními osobami licence vydána, aniž by byly doloženy deklarované listinné podklady pro její vydání. Uvedené hodnocení krajského soudu proto nemůže mít vliv na věcnou správnost jeho rozhodnutí. Žalobce však souhlasí s krajským soudem, že nepravdivá byla v licenčním řízení předložená revizní zpráva ze dne 18. 12. 2010, jejíž nepravdivost vyplývá již ze zjištění uvedených v protokolu ze dne 30. 12. 2010 a související fotodokumentace. Revizní zpráva, jejímž pojmovým znakem (jako zprávy kontrolní) je popis zjištěného skutkového stavu, deklaruje vlastnosti zařízení i v neexistujícím rozsahu. Je proto přirozeně nepravdivá a ztrácí svou vypovídací hodnotu.

[20] V řízení před krajským soudem byla zásadně zpochybněna pravdivost revizní zprávy, která deklarovala existenci instalací (ba dokonce jejich bezpečnost), které ale zjevně nebyly dokončeny. Již z toho dle žalobce krajský soud správně dovodil, že v licenčním řízení byla stěží náležitě prokázána technická úroveň v souladu s právními předpisy. Pokud stěžovatel namítal, že energetické zařízení nemusí být dokončeno, žalobce poukazuje na § 5 odst. 3 energetického zákona, dle něhož musí žadatel prokázat technické předpoklady k zajištění licencované činnosti. Žádá-li o licenci na výrobu elektřiny

pokračování

v provozovně o určitém instalovaném výkonu, musí tomu odpovídat i technické předpoklady. Licenci nelze udělit na vyšší výkon, než jaký je žadatel schopen doložit v rámci technických podmínek, jinak by byl popřen smysl rozhodování o změnách dle ustanovení § 9 energetického zákona. Při předčasném užívání stavby nesmí mít míra její nedokončenosti vliv na užitelnost stavby, nesmí ohrozit bezpečnost a zdraví osob a zvířat nebo životní prostředí. Tomu nemůže odpovídat stav elektrárny, která je funkčně nedokončena a u níž nedokončené instalace ústí volně pod sněhovou pokrývkou. Ani paralelní připojení do distribuční sítě provozovatele před vydáním licence nedokazuje splnění podmínek pro udělení licence.

[21] K námitce správného vymezení pozemků provozovny v licenci žalobce uvádí, že dosud nebylo objasněno, na jakých pozemcích se v době rozhodování žalovaného předmětná elektrárna skutečně nacházela a nemůže to objasnit ani protokol o ohledání věci ze dne 31. 12. 2010, neboť tato okolnost nebyla předmětem ohledání. Specifikace pozemků byla v protokolu předtištěna, přičemž konkrétní ověřované skutečnosti do něj byly dopsány rukou. Žalobce dále odkázal na ustanovení § 8 odst. 2 písm. b) a g) a § 7 odst. 3 písm. b) energetického zákona (ve spojení s § 5 licenční vyhlášky), kdy podle těchto ustanovení náležitosti rozhodnutí o udělení licence korespondují s náležitostmi žádosti o její udělení. Umístění provozovny musí být dle žalobce v rozhodnutí o udělení licence jasně vymezeno, aby bylo zřejmé, kde je držitel licence oprávněn provozovat licencovanou činnost.

[22] Konečně, co se týče praxe odpovědného zástupce, žalobce namítá, že osvědčení soukromé společnosti, jejímž předmětem je vzdělávání, dokládá toliko skutečnost, že dne 26. 6. 2008 Ing. Z. Č. vykonal zkoušku podle § 14 vyhlášky č. 50/1978 Sb. Délku praxe však osvědčovat nemůže. Upozorňuje zároveň na fakt, že skutkové tvrzení o délce praxe odpovědného zástupce stěžovatel dosud neuváděl a že jeho tvrzení o délce praxe 28 let odporuje údajům uvedeným přímo v osvědčení, kde je tvrzena délka praxe 35 let, což zpochybňuje věrohodnost tohoto osvědčení.

[23] Dne 22. 10. 2014 obdržel Nejvyšší správní soud repliku stěžovatele k vyjádření žalobce, ve které s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2012, sp. zn. II. ÚS 46/10, zopakoval, že se vázanost soudu trestním rozsudkem může projevit jen vůči osobám vystupujícím v trestním řízení, a jelikož stěžovatel nebyl pachatelem trestného činu, ani účastníkem řízení, krajský soud nemohl být vázán trestními rozsudky a pokud aplikoval § 52 odst. 2 s. ř. s., zatížil své rozhodnutí vadou mající vliv na jeho zákonnost. Stěžovatel opět z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1424/09 odvozuje, že krajský soud trestní rozsudky dokonce musel pominout ve vztahu ke zjišťování skutkového stavu věci a rozhodné skutečnosti učinit předmětem dokazování, aby bylo zachováno právo stěžovatele na spravedlivý proces. Dle stěžovatele nelze pominutí předmětných trestních rozsudků chápat jako aprobaci trestné činnosti či výnosů z trestné činnosti, neboť předmětem projednávané věci je otázka, zda rozhodnutí žalovaného o udělení licence na výrobu elektřiny stěžovateli bylo vydáno po právu, či nikoliv. Krajský soud měl tuto otázku zodpovědět ústavně konformním způsobem, což však neučinil. Nesouhlasí s tím, že by se domáhal výhodnějšího postavení vyplývajícího z deliktního jednání, naopak brojí proti nepřipustnému procesnímu znevýhodnění způsobenému vadným postupem krajského soudu. Skutková věta odsuzujícího výroku neuvádí intenzitu zásahu pachatele do právem

chráněného zájmu, neboť hovoří toliko o závadném stavu elektrárny a nesplnění podmínek pro vydání licence, což nevyjadřuje nic o míře zásahu. S odkazem na již zmíněný nálezn Ústavního soudu stěžovatel upozorňuje, že soud je vázán pouze výrokem, nikoliv odůvodněním odsuzujícího rozsudku. Jeho námitky týkající se absence bližší specifikace závadného stavu předmětné elektrárny ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku nesměřují ke zpochybnění tohoto rozsudku, nýbrž poukazují na nezákonnost napadeného rozsudku, který se nemůže opírat o vágní formulace trestního rozsudku.

[24] Stěžovatel nesouhlasí s názorem žalobce, že měl možnost plně realizovat svá procesní práva v řízení před krajským soudem, neboť veškerá jeho argumentace zůstala bez jakéhokoli vypořádání. Argumentuje-li žalobce tím, že soud není povinen provést důkazní návrhy osoby na řízení zúčastněné, podotýká, že namítal odepření možnosti činit důkazní návrhy a porušení povinnosti soudu se s těmito návrhy vypořádat, nikoliv navržené důkazy provést. Dovolává se blíže nespecifikovaného názoru Ústavního soudu, že soud je povinen rozhodnout o vznesených návrzích a pokud jim nevyhoví, uvést proč tak učinil. Krajský soud však toliko uvedl, že stěžovatel právem navrhopvat důkazy nedisponuje, a proto se jimi nijak nezabýval.

[25] Dle stěžovatele argumentace žalobce ohledně revizní zprávy svědčí o naprostém nepochopení předmětu revize a funkce revizní zprávy ze strany žalobce i krajského soudu. Jejím předmětem je totiž zjištění, zda je elektrická instalace schopna bezpečného provozu a pro tento účel postačí, pokud je elektrická instalace ve stavu, který umožňuje provést ověření hodnot určujících bezpečnost, pročez nemusí být fotovoltaická elektrárna plně stavebně dokončená a fotovoltaické panely nemusí být zapojeny v celém rozsahu. Postačuje pouze zapojení těch částí, které jsou pro měření a zkoušky nezbytné. Samotné fotovoltaické panely a další díly revizi nepodléhají, neboť jde o výrobky uváděné na trh samostatně, u nichž prokazuje bezpečnost jejich výrobce označením značkou shody CE. Revizí se neproěřuje výkon předmětné elektrárny jako celku a jejím úkolem ani není posouzení, zda výkon odpovídá údajům v žádosti o udělení licence. To není ani technicky možné, neboť elektrárna zpravidla nedosahuje hodnot v žádosti a údaj v licenci odpovídá maximálnímu možnému výkonu podle počtu panelů (součtem jejich výkonů). Revizní zpráva proto neměla a nemohla prokázat výkonové hodnoty elektrárny.

[26] Revizní zpráva dle stěžovatele konstatuje stav k datu provedení revize, a pokud má zákonem dané náležitosti, prokazuje bezpečnost v daném okamžiku. Dosud nebylo zpochybňováno, že by stěžovatelem předložená revizní zpráva právními předpisy požadované náležitosti neobsahovala. V rámci řízení o udělení licence byly předloženy dvě revizní zprávy (vypracované P. S.) a obě konstatují, že revidované elektrické zařízení je schopno bezpečného provozu. Před krajským soudem nebylo prokázáno, že by revize neproběhly či nevypovídaly o schopnosti bezpečného provozu. Závěr žalobce a krajského soudu, že revizí má být doložena dokončenost elektrárny je mylný, neboť ta má ověřit pouze bezpečnost revidovaného zařízení, což stěžovatel dokládá dvěma znaleckými posudky. Popis spáchaného skutku v trestních rozsudcích nevyvrací ani nezpochybňuje obsah předložených revizních zpráv, tyto skutečnosti ani nebyly předmětem trestního řízení. Obsah revizních zpráv nemůže být vyvrácen ani obsahem protokolu ze dne 30. 12. 2010. Ověřit, zda je elektrická instalace schopná bezpečného provozu mohou provést pouze odborně způsobilé osoby ve smyslu § 9 vyhlášky č. 50/1978 Sb. a musely by

pokračování

postupovat obdobně jako revizní technik. Osoby provádějící ohledání však nebyly odborně způsobilé, ani neprovedly žádný odpovídající kontrolní postup, nemohlo proto dojít ke zpochybnění závěrů revizní zprávy. Relevantní není dle stěžovatele ani žalobcem opakovaně zmiňovaná skutečnost, že „*nepropojené kabely byly smotané do klubka a zakryté sněhem*“, neboť nebylo vůbec zjišťováno, zda mají být použity pro propojení. V provozovně se totiž nacházelo mnoho zbytkových kabelů, které neměly být pro propojení nikdy použity. Pokud dle protokolu chyběla část panelů a nebyly zapojeny některé stringy, stěžovatel upozornil, že propojení řady energetických zařízení tvořících v souhrnu fotovoltaickou elektrárnu je realizováno pod zemí a prostou vizuální kontrolou není možné neexistenci propojení zjistit. Stěžovatel také tvrdí, že žádné panely nechyběly, přičemž toto zdání navodila skutečnost, že po okrajích řad bylo instalováno více konstrukcí/nosičů určených k instalaci panelů, než byl skutečný počet panelů. Ani popsáný stav tak nedokládá nedokončenost předmětné elektrárny. Dosažení provozuschopnosti elektrárny se prokazuje příslušným rozhodnutím stavebního úřadu – kolaudačním souhlasem či rozhodnutím o předčasném užívání stavby či rozhodnutím o zkušebním provozu (§ 9 odst. 5 licenční vyhlášky). Z rozhodnutí ze dne 30. 11. 2010 o předčasném užívání stavby ve smyslu § 123 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „stavební zákon“), lze dovodit, že FVE Český Dub byla nepochybně provozuschopná. Stěžovatel nesouhlasí s žalobcem ani co do závěru o významu realizace prvního paralelního připojení do distribuční sítě, neboť tato skutečnost svědčí o dokončenosti a bezpečnosti předmětného zařízení. Za účelem jeho realizace je třeba provozovateli distribuční sítě předložit veškeré požadované doklady k ověření faktické provozuschopnosti a nezávadnosti výroby elektrické energie a pouze vyhovující zařízení může první připojení provést. V opačném případě by provozovatel ohrozil celou distribuční soustavu.

[27] K přezkoumatelnosti rozhodnutí v rozsahu vymezení pozemků provozovny stěžovatel namítá, že rozhodnutí žalovaného obsahuje všechny identifikující údaje vyplývající z § 7 odst. 3 písm. b) energetického zákona a § 5 licenční vyhlášky, kdy provozovna je skutečně umístěna na pozemcích v něm označených, což plyne také z katastrální mapy založené ve správním spise spolu s podáním ze dne 22. 12. 2010. Stěžovatel nadto uvádí, že veškeré náležitosti rozhodnutí o udělení licence vypočítává ustanovení § 8 odst. 2 energetického zákona, dle kterého odůvodnění není obsahovou náležitostí rozhodnutí o udělení licence, přičemž krajský soud žalovanému vytýkal, že mu není zřejmé, proč a na základě jakých důvodů rozhodl o vymezení provozoven v rozsahu uvedeném v rozhodnutí o udělení licence. V daném případě bylo postaveno najisto, kde se energetické zařízení skutečně nachází a tato skutečnost byla předmětem místního šetření, neboť v samotném protokolu ze dne 30. 12. 2010 se uvádí, že šetření se provádí z důvodu „*ověření údajů pro určení provozovny podle § 5 vyhlášky č. 426/2005 Sb., (...)*“. Následně nebylo zjištěno, že by lokaci provozovny odpovídaly jiné údaje, než uvedené v protokolu. Vymezení pozemků provozovny tedy jednoznačně vyplývá z předmětného protokolu. Zmíněný rozpor mezi žádostí a samotnou licencí nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť provozovna stěžovatele je v něm jednoznačným a nezaměnitelným způsobem identifikována a skutečně se zde nachází (k čemuž stěžovatel přiložil ortofoty provozovny z katastru nemovitostí). Stěžovatel zde upozorňuje také na rozdílný význam pojmů „provozovna“ a „pozemek“, kdy provozovna je konkrétní energetické zařízení, které je situováno na určitých pozemcích. Jedna provozovna může

být situována na více pozemcích. Žalobce potom nesprávně vykládá § 9 energetického zákona, neboť toto ustanovení nehovoří o změně vymezení provozovny, ale o zúžení či rozšíření seznamu (resp. počtu) provozoven. Jedná se tedy o rozšíření či zúžení počtu provozovaných energetických zařízení, nikoliv o změnu lokace provozovny.

[28] Ohledně délky praxe odpovědného zástupce stěžovatel namítá, že pokud se v osvědčení uvádí 35 let praxe, zatímco v kasační stížnosti zmínil pouze 28 let, potom se jedná o formální rozpor způsobený chybou v psaní, který nemůže mít žádný vliv na věrohodnost předloženého osvědčení. V každém případě skutečná délka praxe odpovědného zástupce stěžovatele přesahovala zákonem požadovanou minimální délku praxe několikanásobně. Dle stěžovatele osvědčení neprokazuje pouze složení dané zkoušky, nýbrž také splnění kvalifikačních předpokladů pro její absolvování. Dle Přílohy 3 vyhlášky č. 50/1978 je povinnou náležitostí osvědčení o složení zkoušky údaj o odborném vzdělání a praxi, který se osvědčuje podle předložených dokladů. Osvědčení o složení zkoušky proto představuje *jiný hodnověrný způsob* doložení získání praxe v oboru dle § 10 odst. 2 licenční vyhlášky. Námitky žalobce, stejně jako závěr krajského soudu, jsou tudíž v tomto rozsahu nesprávné.

[29] K replice stěžovatele se žalobce dále vyjádřil podáním ze dne 3. 12. 2014 (duplika). Kromě argumentace shora v bodu [17] žalobce zdůraznil, že pro posouzení věci je rozhodné, že byl spáchán trestný čin a bez něho by k udělení licence nedošlo. Navíc trestný čin spáchal zmocněnec stěžovatele a to přímo v souvislosti s tímto zastupováním v rámci licenčního řízení. Znakem skutkové podstaty zločinu podplacení je souvislost s obstaráním věci veřejného zájmu. Obsahuje-li tedy skutková věta odsuzujícího rozsudku tvrzení, že k získání licence došlo v rozporu se zákonnými podmínkami, je tím vyjádřena míra zásahu pachatele do chráněného zájmu, jímž je v tomto případě obecný zájem na zákonném a transparentním rozhodování veřejné správy.

[30] Ohledně absence vypořádání argumentace stěžovatele v řízení před krajským soudem žalobce uvádí, že soud založil své rozhodnutí na závěru, že popis skutku vyplývající ze zjištění trestního soudu zásadně zpochybňuje skutková zjištění, o která žalovaný opřel své rozhodnutí, a současně výslovně konstatoval, že v důsledku zásadního zpochybnění závěrů o skutkovém stavu žalovaného nepřisluší soudu, jako soudu přezkumnému, nově zjišťovat celý sporný skutkový stav a rozhodné skutečnosti za žalovaného. Krajský soud navíc výslovně uvedl, že kromě důkazních návrhů účastníků lze s ohledem na princip plné jurisdikce provádět i jiné důkazy – dle žalobce tedy i důkazy navržené stěžovatelem.

[31] Dle žalobce revizní zpráva jako listinný důkaz v licenčním řízení musí splňovat dvě vlastnosti – způsobilost objasnit skutkový stav a zákonnost prostředku. Jelikož revizní zpráva nevychází ze skutkového stavu, nemůže splňovat zákonem stanovený předpoklad důkazního prostředku. Dle úředního záznamu o podaném vysvětlení Ing. P. S. ze dne 9. 3. 2011 (listina navržená a předložená jako důkaz v trestním řízení) revizní technik potvrdil, že skutečný stav předmětného energetického zařízení neodpovídal revizní zprávě, kdy nebyly „dopojeny některé kabely“. Revizní zprávu vydal předčasně, neboť se domníval, že bude vše v pořádku. Revizní zpráva tudíž deklaruje vlastnosti zařízení i v neexistujícím rozsahu, čímž ztrácí svoji vypovídací hodnotu. Součástí činnosti revizního technika je

pokračování

mimo jiné i prohlídka energetického zařízení a měření parametrů instalace, přičemž toto lze provést pouze u stavebně a technicky dokončeného díla. Některá měření, která měla být údajně provedena ani zjevně nebyla proveditelná, neboť je bylo možné realizovat pouze pod napětím a provozovatel distribuční sítě souhlasil s připojením k distribuční soustavě až dne 31. 12. 2010. Ke znaleckým posudkům předloženým stěžovatelem žalobce tvrdí, že se týkají jiných věcí a znalecký ústav neměl všechny potřebné podklady, nemohou být tedy úplné a správné. K vyvrácení závěru znaleckého ústavu o možnosti ověřit bezpečnost energetického zařízení i bez nutnosti dokončení fotovoltaické elektrárny v celém rozsahu dokládá žalobce znalecký posudek jiného znaleckého ústavu, který vyslovil opačný názor. Dle něj lze tolerovat pouze nedokončení těch částí stavby, které nesouvisí s elektrickou částí elektrárny. U fotovoltaických panelů však musí být doloženo zapojení všech panelů do elektrického obvodu i funkčnost ochranného spojení kovových částí modulů. Revizní zpráva musí zahrnovat veškeré rozpory s projektovou dokumentací, přičemž posouzení, zda vychází ze skutečného stavu zařízení, není otázkou vyžadující zvláštních odborných znalostí. Dosažení provozuschopnosti elektrárny se dle žalobce neprokazuje rozhodnutím dle stavebního zákona, jak uváděl stěžovatel, neboť uváděné tituly pouze dokládají, že energetické zařízení, které je stavbou, lze užívat ve smyslu stavebního zákona. Nelze však v důsledku toho pominout podstatu licenčního řízení. Se žádostí o udělení licence potom musí korespondovat i instalovaný výkon elektrického zařízení a bezpečnost jeho provozu, přičemž opačný výklad by vedl k možnosti udělit licenci i na výrobu elektřiny o vyšším výkonu, než jaký je v rámci zákonných technických podmínek žadatel schopen doložit.

[32] Namítá-li stěžovatel, že se § 9 energetického zákona týká toliko rozšíření či zúžení počtu provozoven, pak žalobce upozorňuje, že stěžovatel zmínil pouze odst. 4 a 5 citovaného ustanovení a opomenul odst. 1, kdy změna umístění provozovny představuje změnu údaje ve smyslu tohoto ustanovení, kterou je držitel licence povinen oznámit Energetickému regulačnímu úřadu. K praxi odpovědného zástupce již žalobce toliko opakoval argumenty uvedené již ve vyjádření ke kasační stížnosti.

[33] Dne 17. 4. 2015 obdržel Nejvyšší správní soud tripliku stěžovatele k duplice žalobce, ve které zopakoval svou argumentaci týkající se absence dokazování v trestním řízení ohledně splnění podmínek pro udělení licence. Krajský soud se dle stěžovatele odvolal na vázanost trestními rozsudky, a to i ve skutkových otázkách, které nebyly v trestním řízení prokázány, a jsou právně významné pro předmět vedeného sporu. Stěžovatel znovu připomněl, že v trestním řízení neměl možnost navrhnout důkazy a vyjádřit se ke skutkové a právní stránce věci. Nebylo-li mu to umožněno ani v řízení před krajským soudem, bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Odsouzení obžalovaných osob za spáchání zločinu podplácení automaticky neznamená, že nebyly splněny podmínky pro udělení licence. Stěžovatel neměl co dočinění se spáchaným trestným činem a není za něj nijak odpovědný. Zachování licence se domáhá, protože zákonné podmínky pro její udělení splněny byly, a delikt ní jednání jiných osob tudíž nemohlo stěžovateli zajistit výhodnější právní postavení.

[34] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud popřel jeho práva v řízení pouze s odkazem na pasivitu žalovaného v řízení před soudem, kdy by prakticky nahradil činnost žalovaného a jeho rozhodnutí vlastními zjištěními a úvahami. Dle stěžovatele by taková

situace však nenastala, neboť by důkazní návrhy činil právě stěžovatel a krajský soud by provedl dokazování v rámci jeho návrhů. Soud neměl na takový postup rezignovat tím spíše, že tak v rozporu s ustanovením § 17 odst. 4 energetického zákona učinil žalovaný a nehájil oprávněné zájmy stěžovatele jako držitele licence. Krajský soud však zcela popřel stěžovatelova práva, když v důsledku pasivity žalovaného (v řízení před krajským soudem) jeho rozhodnutí zrušil. Závěry trestního soudu byly činěny bez potřebné znalosti podstaty licenčního řízení a charakteru vydávaného oprávnění a správní soud se omezil pouze na pasivní recepci těchto závěrů.

[35] K doložení splnění technických předpokladů v licenčním řízení stěžovatel uvádí, že z energetického zákona a licenční vyhlášky vyplývá, že se dokládají pouze příslušným rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím splnění požadavků na bezpečnost zařízení, jímž je revizní zpráva. Odkazuje-li žalobce při zpochybnění předložené revizní zprávy na úřední záznam o podaném vysvětlení revizního technika P. S. ze dne 9. 3. 2011, připomíná stěžovatel, že se z povahy věci nejedná o důkaz použitelný v trestním řízení a naopak poukazuje na protokol o výsledku svědka ze dne 13. 4. 2011, kde revizní technik již trvá na tom, že předmětné instalace byly dokončeny a umožňovaly provedení revize.

[36] V dalším se stěžovatel odvolává na závěry vyslovené krajským soudem v jiných řízeních o žalobě Nejvyššího státního zástupce proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (rozsudek č. j. 62 A 78/2013 – 525 ze dne 13. 1. 2015, č. j. 62 A 84/2013 – 112 ze dne 29. 1. 2015, přičemž v těchto rozsudcích odkazoval krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2009, č. j. 8 As 18/2008 - 74). Předmětem přezkumu je rozhodnutí o udělení licence, tedy udělení oprávnění k podnikání, nikoliv rozhodnutí opravňující držitele licence uvést předmětné energetické zařízení do provozu a následně ho provozovat. Při splnění podmínek je správní orgán povinen licenci udělit a nemá volbu, zda tak učiní, či nikoliv.

[37] Z ustanovení § 5 odst. 7 energetického zákona a z § 9 licenční vyhlášky vyplývá, že energetická zařízení nově uváděná do provozu, u kterých se dokládá naplnění technických předpokladů, nemusí být po stavební stránce dokončena a mohou být i předčasně užívána (§ 123 a 124 stavebního zákona). Dokončenost energetického zařízení se prokazuje souhlasem stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu, rozhodnutím o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu nebo rozhodnutím stavebního úřadu, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušebního provozu. Co se týče bezpečnosti, prokazují se technické předpoklady zprávou o výchozí revizi energetického zařízení. K udělení licence může totiž dojít i u zařízení určeného na základě povolení k předčasnému užívání před úplným dokončením a závěry o nutnosti dokončení celého zařízení jsou dle stěžovatele nesprávné. Orgánem státní správy posuzujícím podmínky pro vydání povolení k provozu energetického zařízení je vzhledem k uvedeným závěrům stavební úřad. Stěžovatelem předložené povolení stavebního úřadu k předčasnému užívání energetického zdroje nebylo zpochybněno a revizní technik osvědčil splnění bezpečnosti provozu. Tvzení žalobce, že některá provedená měření mohla být provedena pouze při připojení k distribuční soustavě, stěžovatel odmítá a uvádí, že měření jsou prováděna za využití náhradního zdroje. Ke znaleckému posudku předloženému žalobcem navíc namítá, že z něj neplynou závěry interpretované žalobcem a naopak korespondují se znaleckými posudky předloženými stěžovatelem. Ten navíc předkládá další znalecký posudek ze dne 6.

pokračování

3. 2015 zpracovaný pro předmětnou FVE Český Dub, dle kterého nejsou předmětem revize fotovoltaické panely a nemusí být nezbytně zapojeny v celém rozsahu, přičemž fotovoltaická elektrárna nemusí být nezbytně stavebně dokončena, aby bylo možné zpracovat revizní zprávu ověřující bezpečnost provozu. Stěžovatel dále odkazuje na závěry znaleckého posudku, dle kterých je pro měření možné využít i náhradní zdroj; výchozí zprávy o revizi, které jsou obsahem správního spisu, obsahují všechny právními předpisy vyžadované náležitosti, prokazují ověření bezpečnosti a tedy i skutečnost, že revidovaná zařízení byla schopna bezpečného provozu; platnost revizních zpráv nezpochybňuje protokol o zajištění důkazů odhledáním věci ze dne 30. 12. 2010.

[38] K vymezení pozemků provozovny a praxi odpovědného zástupce odkázal stěžovatel opět na rozsudek krajského soudu č. j. 62 A 78/2013 – 525, dle kterého dílčí nesrovnalosti v označení pozemků nezpochybňují zásadně skutkový stav ve smyslu faktického umístění energetického zařízení v době vydání licence, pokud z jiných dokumentů nelze dovodit, že provozovna je například postavena úplně na jiném místě. V citovaném soud dále konstatoval, že úlohou soudního přezkumu není dozor nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů. Stěžovatel proto s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 3 Ads 30/2007 – 168, namítá, že nevyzval-li žalovaný žadatele k odstranění vad podání doložením praxe odpovědného zástupce, neboť zjevně neměl o údajích uváděných v osvědčení pochybnosti, není to důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[39] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[40] Kasační stížnost žalobce **není** důvodná.

[41] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že předmět sporu lze vymezit v rámci čtyř okruhů námitek, jak jsou uvedeny níže, přičemž Nejvyšší správní soud se v rámci nich podrobně zabýval všemi argumenty stěžovatele i žalobce a vypořádal je následujícím způsobem.

a) Vázanost správního soudu odsuzujícím rozsudkem v trestní věci

[42] V dané věci je stěžovatelem rozporován rozsah aplikace ustanovení § 52 odst. 2 s. ř. s., kdy krajský soud vycházel toliko z odsuzujících trestních rozsudků, které jsou výsledkem trestního řízení, jehož nebyl stěžovatel účastníkem. Toto ustanovení stanoví, že *soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může*

uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal. Dle stěžovatele nemohl být krajský soud vázán při rozhodování o licenci udělené stěžovateli předmětnými trestními rozsudky tak, jak uvedl a nemohl na základě nich licenci zrušit, což dovozuje na základě judikatury Ústavního soudu (viz odstavce [11] a [23]). Co do rozsahu vázanosti správního soudu skutkovými okolnostmi obsaženými ve výroku odsuzujícího rozsudku, interpretuje stěžovatel dle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodnutí Ústavního soudu nesprávně. Nutno podotknout, že druhý odkazovaný nález (sp. zn. II. ÚS 46/10) se týká stejné věci a pouze přebírá závěry uvedené v nálezu sp. zn. I. ÚS 1424/09, proto se zde Nejvyšší správní soud vyjádří pouze k závěrům nálezu sp. zn. I. ÚS 1424/09.

[43] Domnívá-li se stěžovatel, že krajský soud mohl vycházet pouze z faktu, že byly naplněny znaky skutkové podstaty trestného činu obsažené v § 332 odst. 1 trestního zákoníku, a kdo tento čin spáchal, nelze mu přisvědčit. Ústavní soud sice uvedl, že soud je vázán výrokem, nikoliv odůvodněním odsuzujícího trestního rozsudku, avšak upozornil, že *„z výroku o vině je pak nutno vycházet jako z celku a brát v úvahu jeho právní i skutkovou část s tím, že řeší naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu konkrétním jednáním pachatele“*. Krajský soud tyto závěry respektoval, když zhodnotil skutkové závěry vyslovené ve výroku o vině, ze kterého také dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že solární elektrárna stěžovatele nesplňovala podmínky pro udělení licence. Závěr, že nebyly splněny podmínky pro udělení licence, je přitom ve výroku výslovně uveden, neobstojí proto polemiky stěžovatele o rozdílech mezi „závadností“ stavu elektrárny či její „dokončeností“. Jakkoliv se krajský soud ke stavu předmětné elektrárny vyjadřoval, je zřejmé, že vycházel ze skutkového popisu ve výroku odsuzujícího rozsudku, a není tedy podstatné, jaké konkrétní slovní spojení ohledně tohoto skutkového zjištění použil. Jelikož zjištění o nesplnění podmínek pro vydání licence vyplývá ze skutkové věty výroku trestního rozsudku a krajský soud ho správně aplikoval v souzené věci, považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné vyjadřovat se k námitkám účastníků o míře zásahu pachatele trestného činu do právem chráněného zájmu. V souvislosti s tím sám stěžovatel na straně 4, bod 8 své repliky uvádí, že *„skutková věta ve vztahu ke splnění technických náležitostí hovoří toliko o závadném stavu elektrárny a nesplnění podmínek pro vydání licence“*. Pokud je takový závěr vtělen do samého výroku odsuzujícího rozsudku, jsou následné námitky stěžovatele o splnění podmínek pro udělení licence v době jejího vydání zcela nedůvodné.

[44] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že způsobilost FVE Český Dub k udělení licence nebyla v trestním řízení nijak prokazována. Předně je třeba konstatovat, že je-li hodnocení splnění či nesplnění podmínek pro udělení licence obsaženo již v samotné výrokové části trestního rozsudku, musí se jednat o zjištění pro rozhodnutí o vině a trestu podstatné a nade vší pochybnost v trestním řízení prokázané, popisuje způsob spáchání trestného činu podle zjištění v trestním řízení, pro něž platí vyšetřovací zásada. Důkazní břemeno zde nenese účastník – navrhovatel jako zpravidla v občanském soudním řízení, ani žadatel jako je tomu ve správním řízení zahajovaném na žádost. Není zde ani aplikována zásada dispoziční, jako v soudním řízení správním. Z trestních rozsudků je zřejmé, že skutečný stav elektrárny byl v daném případě posuzován a bylo provedeno několik důkazů, na základě nichž bylo dostatečně prokázáno, že elektrárna v době vydání licence podmínky pro její udělení nesplňovala. Ať už se jedná o svědeckou výpověď či telefonické hovory z ledna 2011, v nichž dotčené obviněné osoby řešily, že se spousta

pokračování

nedostatků podařilo skrýt pod sněhem a že elektrárna dosud není hotová (konkrétně str. 18 rozsudku Okresního soudu v Liberci), nebo o odborné vyjádření z oboru bezpečnosti práce na elektrických zařízeních (vyjádření Státního úřadu inspekce práce ze dne 18. 5. 2011), dle kterého revizní zprávy ze dne 23. 11. 2010 a 17. 12. 2010 na FVE Český Dub byly v rozporu se skutečností zachycenou ve fotodokumentaci z ohledání dne 30. 12. 2010. Argumentace stěžovatele v tomto rozsahu proto nemůže obstát.

[45] Jakkoliv je správní soud vázán toliko výrokem, že byl spáchán trestný čin (a to jeho skutkovou i právní částí) a kdo jej spáchal, nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že zjištění, o něž se právě opírá výrok odsuzujícího rozsudku ohledně konkrétního jednání pachatelů a naplnění skutkové podstaty trestného činu, se týkala i otázky, zda předmětná elektrárna splňovala v době vydání licence podmínky pro její udělení. Tato jsou podrobně rozvedena v odůvodnění trestních rozsudků (rozsudek Okresního soudu v Liberci, str. 16 - 18, a odvolací rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, str. 33 - 34). Krajský soud tak mohl zcela legitimně odkazovat na trestní rozsudky a vycházet z nich. Byť stěžovatel nebyl pachatelem uvedeného trestného činu a nebyl ani účastníkem trestního řízení, nemohl krajský soud při přezkoumání rozhodnutí o licenci stěžovatele dospět k úplně jinému závěru než trestní soudy, tedy že podmínky pro udělení licence byly v době jejího udělení splněny a že to jasně vyplývalo ze správního spisu, když právě obsah listin založených ve správním spise byl odsuzujícími rozsudky zásadně zpochybněn [k tomu podrobně část b) tohoto rozsudku]. Krajský soud byl v dané věci vázán trestním rozsudkem ve smyslu § 52 odst. 2 věta první s. ř. s. a nemohl si o těchto otázkách učinit svůj vlastní úsudek, neboť je bezpodmínečně vázán takovým soudním rozhodnutím.

[46] V souvislosti s rozsahem vázanosti krajského soudu odsuzujícím trestním rozsudkem stěžovatel dále namítá, že nebyl pachatelem trestného činu, ani účastníkem trestního řízení, a nelze tudíž vůči němu vycházet z odsuzujících trestních rozsudků, přičemž se opět dovolává závěrů vyplývajících z nálezu Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 1424/09. Dle názoru Nejvyššího správního soudu však ani tato skutečnost nemůže změnit nic na tom, že z trestních rozsudků jasně vyplývá, že podmínky pro udělení licence nebyly splněny, rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v důsledku spáchání trestného činu, a krajský soud proto nemohl učinit nic jiného, než rozhodnutí žalovaného zrušit. Stanovisko vyplývající z citovaného nálezu nelze bez dalšího aplikovat také v posuzovaném případě, neboť jsou zde zásadní rozdíly. Ústavní soud se v odkazované věci vyjadřoval k vázanosti civilního soudu odsuzujícím rozsudkem v případě, že trestný čin zakládá občanskoprávní odpovědnost jiné osoby. V daném případě se však jedná o správní soud rozhodující o zrušení rozhodnutí správního orgánu, nikoliv o existenci odpovědnostního nároku. Také Ústavní soud zhodnotil případ tak, že *„těžištěm ústavní stížnosti je námitka, že § 135 odst. 1 o. s. ř. nelze aplikovat na případ, kdy trestný čin zakládá občanskoprávní odpovědnost někoho jiného než pachatele trestného činu, kdo ani nebyl stranou trestního řízení“*, aby dále k vázanosti trestním rozsudkem uvedl, že *„[o]dlišná je však situace třetí osoby, která stranou trestního řízení nebyla, a z tohoto důvodu nemohla své právo na právní slyšení realizovat; pokud by jí měla být v civilním řízení uložena povinnost k plnění (např. proto, že jako zaměstnavatel má odpovídat za škodu nebo nemajetkovou újmu způsobenou jeho zaměstnancem odsouzeným v trestním řízení), aniž by v něm mohla v důsledku vázanosti soudu trestním rozsudkem činit skutkové přednesy a důkazní návrhy týkající se zejména zaviněného protiprávního jednání, vzniku škody a příčinné souvislosti, došlo by tím zjevně k*

zásahu do jejího práva na právní slyšení. Takové osobě by totiž byla uložena povinnost, aniž kdy měla příležitost vyjádřit se ke skutkové a právní stránce věci a činit důkazní návrhy“ (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem). Je tedy zjevné, že o právu na slyšení třetí osoby, která nebyla účastníkem trestního řízení, Ústavní soud hovoří v souvislosti s uložením povinnosti k plnění, zatímco v daném případě se jedná o zrušení rozhodnutí správního orgánu, jehož bylo dosaženo v důsledku spáchání trestného činu. Krajský soud stěžovateli žádnou povinnost k plnění neuložil, jak to naopak bylo v citovaném případě. Správní řízení soudní vykazuje významné odlišnosti ve srovnání s civilním řízením, předmětem přezkoumání je správní rozhodnutí a výsledkem rozhodnutí správního soudu může být i kasace napadeného rozhodnutí. Tato specifika je třeba brát v úvahu i při aplikaci závěrů vyslovených soudy ve vztahu k civilnímu řízení, byť se v soudním řízení správním dle § 64 s. ř. s. použijí přiměřeně ustanovení první a třetí části o. s. ř. Argumentace stěžovatele zjevně míří k tomu, že mu sice nebyla uložena povinnost, ale rozsudkem krajského soudu mu bylo odňato oprávnění, které nabytí udělením licence, a má tak do jeho právní sféry obdobný dopad. Nicméně oprávnění nabytí podle zjištění v trestním řízení v důsledku spáchání trestného činu třetími osobami. Újma, která mu vznikla v důsledku pozbytí licence, získané uvedeným způsobem, jde tak především za těmi, kteří své smluvní závazky (včetně dokončení díla k získání licence) vůči stěžovateli nesplnili. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ani s ohledem na stanovisko Ústavního soudu k aplikaci ustanovení § 135 o. s. ř., není rozsudek krajského soudu nezákonný, či nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[47] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že uvedený trestný čin spáchala také osoba, která stěžovatele v licenčním řízení zastupovala. Tuto skutečnost nelze ve vztahu k souzené věci zcela přehlédnout. Dle § 34 odst. 1 správního řádu *zástupce podle § 32 a 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému*. Skutečnost, že jménem stěžovatele jednala v řízení před žalovanou osoba, která spáchala trestný čin v souvislosti s udělením licence, jde k tíži stěžovatele. Tvrdí-li stěžovatel, že mu v důsledku zrušení licence vznikla značná škoda, nemůže se domáhat zachování rozhodnutí, jehož bylo dosaženo trestným činem. Může uplatňovat soukromoprávní nároky vůči osobám, jež mu škodu svým jednáním způsobily. Na posouzení zákonnosti rozsudku krajského soudu však tato skutečnost nemá vliv.

[48] Nad rámec nutného lze podotknout, že stěžovatel v průběhu řízení před krajským soudem sám poukazoval v souvislosti s hodnocením důkazů (navrhovaných žalobcem a majícím původ v trestním řízení) na ustanovení § 52 s. ř. s. a navrhoval, aby soud řízení přerušil, dokud nebude pravomocně rozhodnuto v trestní věci. Přestože nejdříve považoval rozhodnutí soudu v trestním řízení za zásadní natolik, že navrhoval přerušování řízení až do doby pravomocného rozhodnutí, nyní zastává názor, že krajský soud z odsuzujících trestních rozsudků nemohl v předmětném soudním řízení správním vycházet a musel je s ohledem na práva stěžovatele pominout.

b) Právo na spravedlivý proces

[49] S první námitkou bezprostředně souvisí také tvrzení stěžovatele, že bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces, neboť krajský soud rezignoval na zjišťování skutkového stavu, upřel mu právo být slyšen (a také navrhovat důkazy k prokázání svých

pokračování

tvrzení), přičemž nemohl být vázán trestními rozsudky, když stěžovatel nebyl pachatelem trestného činu, ani účastníkem trestního řízení, a nemohl se tak nikdy plně vyjádřit ke skutečnému stavu předmětné elektrárny. Předně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že krajský soud neprováděl, kromě trestních rozsudků, v řízení žádné důkazy a své rozhodnutí založil pouze na trestních rozsudcích a obsahu správního spisu, neboť v důsledku samotného skutkového popisu spáchaného trestného činu ve výroku trestního rozsudku byly natolik zpochybněny podklady, na základě nichž byla licence vydána (přičemž některé deklarované podklady nebyly ve správním spisu vůbec obsaženy), že rozhodnutí žalovaného nemohlo obstát.

[50] Primárním důvodem pro neprovádění dalších důkazů tak byl fakt, že zjištění v trestním řízení, které nalezlo odraz ve výroku odsuzujících rozsudků, vyloučilo stran skutkových zjištění vypovídací hodnotu podkladů pro vydání licence k 31. 12. 2010 natolik, že doplňováním skutkových zjištění by krajský soud překročil hranici dovozenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ta se nachází tam, kde by soud již nahrazoval rozhodování správního orgánu, a nejednalo by se pouze o doplnění nebo upřesnění skutkového stavu věci, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel. Krajský soud v řízení vyzval stěžovatele, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení (přípisem ze dne 6. 6. 2012), následně mu zaslal žalobu, vyjádření žalovaného i vyjádření žalobce (přípisem ze dne 23. 7. 2012), jakož i další podání účastníků řízení (přípisy ze dne 8. 4. 2013 a ze dne 22. 11. 2013). Krajský soud umožnil stěžovateli, aby se k věci vyjádřil (viz podání stěžovatele ze dne 25. 7. 2012, ze dne 2. 1. 2013, ze dne 5. 4. 2013, či ze dne 22. 4. 2014), zasílal jeho podání účastníkům řízení, vyrozuměl ho o nařizeném jednání a průběhu řízení (přípisy ze dne 26. 3. 2014, dva ze dne 28. 4. 2014 či ze dne 9. 6. 2014) a dal mu slovo při ústním jednání ve věci. Soud tedy se stěžovatelem náležitě jednal, avšak z uvedeného důvodu neprovedl jím navrhované důkazy. Byť právo osoby zúčastněné navrhopvat v řízení před správním soudem důkazy nebylo deklarováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 7 As 28/2011 – 65, jak tvrdí stěžovatel, je mu nutno přisvědčit v tom, že toto právo osobě zúčastněné na řízení skutečně přísluší a opačný názor krajského soudu je proto nesprávný. Disponuje-li osoba zúčastněná na řízení právem ve věci právně i skutkově argumentovat, musí mít také možnost svá skutková tvrzení opřít o relevantní důkazy, a bylo by proto proti smyslu jí výslovně přiznaných práv, kdyby jí bylo odepřeno právo navrhopvat na podporu svých tvrzení také důkazy. Výklad přdestřený krajským soudem je proto nepřiměřeně formalistický, když osobám zúčastněným na řízení přiznává pouze práva, která jsou výslovně vypočtena v ustanovení § 34 odst. 3 s. ř. s. bez ohledu na možnost jejich reálného využití. Také v odborné literatuře však lze nalézt stejný názor, jako má v této věci Nejvyšší správní soud, když se v komentáři k citovanému ustanovení uvádí, že je zřejmé, „*byť to zákon výslovně neuvádí, že zúčastněná osoba, aby ochrana jejích práv mohla být reálnou, může též soudu předkládat svá vyjádření ke skutkovým i právním otázkám (uvádět „rozhodující skutečnosti“), k jejich podpoře pak případně navrhopvat i příslušné důkazy*“ (Vladimír Vopálka, Vladimír Mikule, Věra Šimůnková, Miloslav Šolín: *Soudní řád správní, 1. vydání*, C. H. Beck 2004, s. 58). Jelikož však nosným důvodem pro neprovedení důkazů navrhovaných stěžovatelem byl závěr shora uvedený, neporušil krajský soud stěžovatelovo právo na spravedlivý proces takovým způsobem, že by to mohlo mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[51] Nelze akceptovat ani námitky stěžovatele, že krajský soud popřel jeho práva v řízení pouze s odkazem na pasivitu žalovaného v soudním řízení. Krajský soud sice zmínil, že žalovaný na podporu svého rozhodnutí téměř nic neuvedl, ani nenavrhoval důkazy, avšak napadenému rozhodnutí žalovaného vytýkal především absenci relevantních podkladů pro jeho vydání, kdy k udělení licence došlo v návaznosti na spáchání trestného činu a z toho důvodu také neprováděl žádné další dokazování. Nejvyšší správní soud podotýká, že krajský soud neprovedl rovněž důkazy navrhované žalobcem, a to proto, že výsledek hodnocení těchto důkazů byl promítnut v trestních rozsudcích, kterými byl soud vázán. Argument stěžovatele, že krajský soud ani neodkázal na konkrétní důkazy provedené v trestním řízení, je tak zcela nepřipadný. Na tomto místě Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že z trestních rozsudků skutečně vyplývá, že k udělení licence došlo v důsledku trestné činnosti, kterou dokonce spáchala také osoba, jež stěžovatele zastupovala v licenčním řízení.

[52] Stěžovatel se domáhá zachování rozhodnutí, jehož bylo dosaženo trestným činem, trvá na svých tvrzeních, že podmínky pro udělení licence byly k datu jejího vydání splněny a že se pouze dovolává nápravy nezákonného postupu krajského soudu, který mu upřel jeho práva. Nejvyšší správní soud považuje tvrzení stěžovatele o splnění podmínek pro udělení licence k 31. 12. 2010 za vyvrácená (trestními rozsudky). Jakékoliv listiny nemohou zjištěný závadný stav k uvedenému datu zhojit. Jak uvedl také žalovaný v dalším řízení, po zrušení rozhodnutí krajským soudem, v roce 2014 není možné regresně znaleckým posudkem posoudit bezpečnost energetického zařízení ke konkrétnímu datu v roce 2010, kdy znalec může vycházet toliko z listinných důkazů, nikoliv ze skutečného stavu elektrárny v roce 2010. Revizní zprávu lze znaleckým posudkem nahradit, pouze pokud je vyhotoven v čase rozhodném pro posouzení bezpečnosti. Vzhledem k výsledkům trestního řízení a zpochybnění podkladů pro vydání licence tak stěžovatel prakticky nemohl nově předložit žádné důkazy, které by byly způsobilé zrušení vydané licence zvrátit. Ani znalecký posudek předložený až Nejvyššímu správnímu soudu spolu s triplicou stěžovatele nemůže tedy vyvrátit správnost rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel jím toliko dokládá, že revizní zpráva (resp. revizní zprávy) předložená v licenčním řízení měla všechny požadované náležitosti a jako taková byla dostatečným podkladem pro doložení technických předpokladů k vydání licence. Odkazuje-li stěžovatel na závěry znalce, že výchozí zprávy o revizi, které jsou obsahem správního spisu, prokazují ověření bezpečnosti a tedy i skutečnost, že revidovaná zařízení byla schopna bezpečného provozu, a platnost revizních zpráv nezpochybňuje protokol o zajištění důkazů odhledáním věci ze dne 30. 12. 2010, pak ani zde nemohou v konfrontaci s trestními rozsudky stěžovatelovy námitky obstát. Jakkoliv protokol ze dne 30. 12. 2010 sám nezpochybňuje platnost předložených revizních zpráv, závěry jsou učiněny zcela izolovaně, a v kontextu dalších skutečností se jeví jako zcela bezpředmětné. Opomíjí totiž fakt, že předmětná revizní zpráva byla zpochybněna především výrokem trestního rozsudku (kdy uvedený protokol byl pouze jedním z důkazů předložených v trestním řízení), a také dalšími podklady, z nichž soudy v trestním řízení vycházely při hodnocení, zda byly podmínky pro udělení licence splněny. Lze zmínit například fotodokumentaci, která byla pořízena při ohledání dne 30. 12. 2010 (a protokol je tedy nutno hodnotit společně s touto dokumentací), z níž vycházel také Státní úřad inspekce práce ve svém odborném vyjádření, jež bylo jedním z podkladů použitých v trestním řízení, a v němž bylo uvedeno, že elektrická instalace nebyla dokončena a stav neodpovídá

pokračování

revizním zprávám, nebo také přepisy telefonických rozhovorů z ledna 2011, na které bylo již poukázáno. Vzhledem k tomu tak ani Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro doplnění dokazování tímto znaleckým posudkem. Ani krajský soud tedy nepochybil, považoval-li další dokazování za nadbytečné a rozhodnutí žalovaného zrušil na základě předmětných trestních rozsudků.

[53] Nelze proto souhlasit se stěžovatelem, že závěr o neexistenci dostatečných podkladů pro vydání licence je založen na zpochybnění věrohodnosti protokolu o zajištění důkazu ohledáním věci ze dne 30. 12. 2010 a tvoří nosný základ napadeného rozsudku. Stěžovatel vytýká krajskému soudu tvrzení, že protokol o zajištění důkazu ohledáním věci byl sepsán v rámci nabídky úplatku monitorované Policíí ČR. Zjištění o sepsání protokolu již v rámci nabídky úplatku monitorované Policíí ČR z ničeho nevyplývá. Nejvyšší správní soud musí přisvědčit stěžovateli potud, že krajským soudem uvedené spojení nevyplývá ze spisu ani z trestních rozsudků, neboť Policie ČR začala případ monitorovat až po sepsání předmětného protokolu, přičemž jeho obsah nebyl trestními rozsudky vyvrácen, přestože v řízení vyšlo najevo, že úřední osoba ho sepisovala v rozrušení z nabídky úplatku. Nejvyšší správní soud však (jak již uvedl) nemůže souhlasit se stěžovatelem, že tento dílčí nesprávný závěr krajského soudu tvořil nosný důvod napadeného rozsudku. Krajský soud především uvedl, že s ohledem na výrok odsuzujícího rozsudku není ve správním spise žalovaného žádný podklad o skutečném stavu FVE Český Dub, na základě něhož by mohlo rozhodnutí o udělení licence obstát a ze správního spisu navíc vyplývají pochybnosti žalovaného o přesvědčivosti a dostatečnosti stěžovatelem předložených listinných důkazů. Právě proto bylo totiž dne 29. 12. 2010 vydáno žalovaným usnesení o povinnosti stěžovatele strpět ohledání dne 30. 12. 2010. Napadený rozsudek tak nelze považovat za nezákonný či nepřezkoumatelný, a námitky stěžovatele proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými.

[54] Stěžovatel dále tvrdí, že se krajský soud nevypořádal s jeho argumentací uplatněnou v rámci soudního řízení. Tuto námitku však nijak nerozvedl a neuvedl, jaké konkrétní argumenty zůstaly nevypořádány. Nejvyšší správní soud je proto nucen napadený rozsudek přezkoumat pouze v obecné rovině tak, jak stěžovatel námitku uplatnil, neboť obsah a kvalita návrhu, resp. míra konkretizace stížnostních bodů, předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54 a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42). Celá stěžovatelova argumentace směřovala k obhájení tvrzení, že k 31. 12. 2010 předmětná elektrárna splňovala podmínky pro udělení licence (že tedy *ad absurdum* osoby spojené s obchodní korporací LUMEN ENERGETICKÝ DEVELOPMENT – zhotovitelem elektrárny, včetně jeho zástupce v licenčním řízení – podplácely, přestože na udělení licence byl v daném okamžiku nárok). Dospěl-li soud k opačnému závěru, než který svou argumentací podporoval stěžovatel, a toto své stanovisko přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, je třeba takové odůvodnění považovat za dostatečné vypořádání stěžovatelových námitek. Ačkoliv je soud povinen své rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze na něm rozumně požadovat, aby detailně odpověděl na každou dílčí námitku. Absence přesné odpovědi na některý argument nezpůsobuje bez dalšího nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podstatné je, zda se soud vypořádal se všemi základními námitkami, což v daném případě bylo splněno (srovnej např. rozsudek ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13). Z rozhodnutí je přitom zřejmé,

že krajský soud se zabýval nejen argumentací účastníků řízení, ale také stěžovatele, když jeho vyjádření rekapituluje a k některým námitkám se vyjadřuje (např. k námitce, že podstatným bylo předložení listinných důkazů ve správním řízení). Dostačujícím je, že krajský soud dospěl k závěru, že předmětná elektrárna nesplňovala podmínky pro udělení licence v okamžiku jejího vydání, a ten přezkoumatelně odůvodnil.

c) Splnění technických předpokladů a dokončenost předmětné fotovoltaické elektrárny

[55] V dalším okruhu svých námitek se stěžovatel snaží prosadit závěr, že FVE Český Dub v okamžiku udělení licence splňovala všechny zákonné podmínky pro vydání licence. Převážná část argumentace se přitom zakládá na tvrzení, že elektrárna splňuje technické předpoklady, pokud je schopna bezpečného provozu a k tomu nemusí být nutně zcela dokončena. Dle stěžovatele krajský soud založil důvody rozsudku na skutečnosti, že předmětná elektrárna nebyla dokončena.

[56] Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem stěžovatele, že elektrárna nemusí být dokončena ve všech detailech a může být zároveň schopna bezpečného provozu, krajský soud však neučinil takové závěry, jak je prezentuje stěžovatel. Jak již bylo výše naznačeno, stěžovatel vykládá výrazy použité krajským soudem příliš striktně a přikládá jim jiný význam, než jaký se v kontextu celého rozsudku podává, přičemž krajský soud tzv. „chytá za slovo“. Krajský soud zjevně užívá pojmy *splnění podmínek pro udělení licence* a *dokončenost energetického zařízení* jako synonyma a nerozlišuje mezi nimi jako stěžovatel, který se této terminologické nepřesnosti snaží využít při rozporování správnosti napadeného rozsudku. Žalobce pak zcela nadbytečně v tomto ohledu se stěžovatelem polemizuje, což zavedává mylnou představu o podstatě sporu a skutečných závěrech, které z rozsudku vyplývají. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že *nedokončenost* elektrárny musí být chápána ve smyslu *nedokončenost ve stavu způsobilém pro vydání licence*. Krajský soud na straně 5 napadeného rozsudku nejdříve rekapituluje závěry trestních rozsudků vyplývající přímo z výrokové části, přičemž zdůraznil, že soud v rámci trestního řízení jednoznačně dospěl k závěru, že stěžovatel neměl nárok na udělení licence. V návaznosti na to (na straně 6) dále uvádí, že podstatou přezkoumávané věci je přezkum zákonnosti rozhodnutí o udělení licence, a to jak v rovině skutkové, tak i právní. Otázku, zda byl žalovaným řádně vyhodnocen skutkový stav (tedy zda byly podmínky pro udělení licence splněny), však již vyřešil trestní soud, přičemž zde krajský soud výslovně uvádí, že „i trestní soud ve svém rozhodnutí zjišťoval otázku dokončenosti energetického zařízení osoby zúčastněné na řízení v kat. území Český Dub. Právě otázka dokončenosti energetického zařízení byla podstatnou v trestním řízení s ohledem na nabídku finanční částky zaměstnanci žalovaného. Z trestního řízení vyplynulo, že energetické zařízení nebylo dokončeno, a proto byl nabídnut zaměstnanci žalovaného úplatek“, aby v dalším odstavci shrnul, že „popis spáchaného skutku jasně vymezuje, že energetické zařízení nebylo dokončeno“. Vyzdvihl-li tedy krajský soud nejdříve z výroku trestního rozsudku skutečnost, že předmětná elektrárna nesplňovala podmínky pro udělení licence a v návaznosti na to již hovoří o její dokončenosti, pak nelze jednotlivé věty vytrhávat z kontextu celého rozsudku a chápat tyto výroky jinak, než jak bylo vyloženo výše.

[57] Jelikož z výroku odsuzujícího rozsudku vyplývá, že podmínky pro udělení licence nebyly splněny a byly jím zásadně zpochybněny podklady předložené stěžovatelem

pokračování

v licenčním řízení, stává se jakákoliv polemika ohledně splnění podmínek pro udělení licence zcela bezpředmětná. Nejvyšší správní soud se však k některým argumentům stěžovatele pro úplnost dále vyjádří, byť to není nezbytné. Předem je však třeba podotknout, že s ohledem na vše zde uvedené nepřistoupil zdejší soud k provedení žádných navrhovaných důkazů (neboť směřují k zodpovězení otázky, na kterou bylo již odpovězeno odsuzujícím trestním rozsudkem).

[58] Nejvyšší správní soud nijak nerozporuje tvrzení stěžovatele ohledně povahy licenčního řízení (ke které se obsáhle vyjadřoval především v triplice ze dne 16. 4. 2015), která jsou opřena o judikaturu správních soudů (viz odstavec [36] tohoto rozsudku). Stejně tak je třeba souhlasit se stěžovatelem ohledně toho, jaké listiny je třeba předložit, aby byla licence vydána, neboť i to vyplývá z citované judikatury. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že listiny předložené stěžovatelem v licenčním řízení, by byly samy o sobě dostatečné k udělení licence, nebýt však rozporů v nich a dalších podkladů zpochybňujících jejich pravdivost (např. protokol ze dne 30. 12. 2010 ve spojení s fotodokumentací pořízenou téhož dne a záznam ve spise o předložení potřebných podkladů úřední osobě, aniž by byly ve spise založeny), především ale odsuzujícího trestního rozsudku. Vyplývá-li z podkladů založených ve spise (především z revizní zprávy), že předmětné zařízení splňuje podmínky pro udělení licence, zatímco v trestním řízení bylo prokázáno, že tomu tak nebylo, jsou tyto podklady natolik zpochybněny, že nemohou sloužit jako relevantní podklad pro vydání napadeného rozhodnutí. Správnímu orgánu takto doložený skutkový stav je vyvrácen zásadním způsobem, správnímu soudu pak nepřisluší, aby prováděl dokazování namísto správního orgánu. To vyplývá také z díkce § 76 odst. 1 písm. b), které stanoví, že soud napadené rozhodnutí zruší, vyžaduje-li skutkový stav rozsáhlé nebo zásadní doplnění. K obsahu revizní zprávy a znaleckému posudku, který má dle stěžovatele prokazovat její pravdivost, se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v odstavci [52] tohoto rozsudku. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s krajským soudem, že skutkový stav, na základě něhož byla licence vydána žalovaným, byl soudem v trestním řízení vyvrácen takovým způsobem, že jeho rozhodnutí muselo být zrušeno, aniž by měl soud povinnost provádět další důkazy ke zjištění faktického stavu předmětné elektrárny.

[59] Dovolává-li se stěžovatel závěrů vyslovených v rozsudcích krajského soudu v jiných řízeních o žalobách Nejvyššího státního zástupce (č. j. 62 A 78/2013 - 525 a č. j. 62 A 84/2013 - 112), Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v těchto případech nebyla rozhodnutí žalovaného zpochybněna v trestním řízení, ale byl pouze rozporován obsah a náležitosti podkladů založených ve spise bez doložení jakýchkoliv dalších důkazů a bylo argumentováno toliko obsahem správního spisu. Oba citované rozsudky přitom nejsou nijak v rozporu s napadeným rozsudkem v nyní posuzované věci. Naopak krajský soud se v obou případech na posuzovaný rozsudek odvolává, a to způsobem, z něhož je zřejmé, že se s jeho důvody ztotožňuje. Krajský soud z nyní přezkoumávaného rozsudku cituje poté, co uvedl, že „*ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí by měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která vyplynou z důkazů, předložených žalobcem, které získal v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení apod., případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a které zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a které, ať již z jakýchkoli důvodů, nebyl schopen či nemohl sám*

napravit“. Ani zde tudíž Nejvyšší správní soud neshledává jakékoliv pochybení ze strany krajského soudu.

d) K vymezení pozemků provozovny a praxi odpovědného zástupce

[60] Stěžovatel namítá, že z důvodu vymezení pozemků provozovny v licenci odlišně od žádosti nemůže být rozhodnutí žalovaného stiženo takovou vadou, která by způsobovala jeho nezákonnost, přičemž intenzitou této vady se krajský soud nezabýval v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (č. j. 7 As 70/2009 – 190). Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud vytýkal rozhodnutí žalovaného vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ohledně zásadní otázky vymezení pozemků, na nichž je umístěna provozovna. Tvrdí-li stěžovatel, že je zřejmé, na základě čeho vymezil žalovaný pozemky, na nichž se FVE Český Dub nachází, neboť pozemky vymezené v licenci odpovídají pozemkům uvedeným v protokolu ze dne 30. 12. 2010, pak Nejvyšší správní soud souhlasí toliko s tím, že pozemky uvedené v protokolu skutečně korespondují s pozemky určenými v licenci. To však nic nemění na závěru, že rozhodnutí žalovaného nelze v tomto rozsahu přezkoumat, neboť veškeré podklady založené ve spise (včetně podání stěžovatele) vymezují pozemky provozovny odlišně, jak přehledně uvedl do tabulky krajský soud, a z ničeho není seznatelné, proč žalovaný vymezil v licenci zrovna tyto konkrétní pozemky. Zejména pokud stěžovatel uvedl při postupném dokládání žádosti na výzvu úřadu z části jiné pozemky, resp. některé jsou dopsány ručně (např. třetí doplnění, přípis doručený 22. 12. 2010) a následně 30. 12. 2010 dále seznam pozemků výslovně opravil a zároveň uvedl, že se jedná o „skutečný stav FVE“, avšak žalovaný z tohoto dokumentu nevycházel, není vymezení v licenci přezkoumatelné. Argumenty týkající se § 9 energetického zákona (ke změně vymezení provozovny či rozšíření/zúžení seznamu provozoven) a rozdílu mezi provozovnou a pozemkem jsou proto zcela bezpředmětné, jelikož nemohou mít vliv na skutečnost, že rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k podkladům ve spise nepřezkoumatelné. Lze toliko poukázat na to, že jak některé podklady předkládané žalobcem v licenčním řízení, tak samo rozhodnutí o udělení licence, užívají pojem „provozovna“ v množném čísle a umístění „provozoven“ vymezují dvěma samostatnými skupinami pozemků.

[61] Nejvyšší správní soud nad rámec uvádí, že tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že provozovna elektrárny se nachází skutečně na pozemcích, které jsou v licenci vymezeny, je v příkrém rozporu s obsahem jeho podání, které předložil žalovanému v navazujícím řízení (po vydání napadeného rozsudku). Stěžovatel totiž žalovanému vytýkal, že zatížil rozhodnutí o vydání licence vadou, neboť v něm neuvedl všechny pozemky, na nichž je provozovna umístěna. Také žalovaný následně dospěl k tomu, že mezi dokumenty předloženými stěžovatelem v licenčním řízení je rozpor, a specifikace pozemků provozovny je proto nejasná. Tím i žalovaný připustil nepřezkoumatelnost svého předchozího rozhodnutí, když vlastně ani jemu není zřejmé, na základě čeho byly pozemky provozovny v licenci určeny a kde je provozovna skutečně konkrétně umístěna. Z tohoto důvodu neobstojí ani odvolání stěžovatele na rozsudek krajského soudu č. j. 62 A 78/2013-525 (opětovně citován), že dílčí nesrovnalosti zásadně nezpochybňují skutkový stav ve smyslu umístění elektrárny v době vydání licence. V daném případě se však jedná o nesrovnalosti jiného charakteru než v právě posuzovaném. Pozemky byly v odkazovaném případě vymezeny odlišně pouze v revizních zprávách, zatímco označení pozemků v

pokračování

ostatních dokumentech odpovídalo žádosti (např. stavební povolení). V případě napadeného rozhodnutí však postupně předkládané dokumenty od podání žádosti dne 16. 11. 2010 obsahovaly jiné údaje, přičemž i žalovaný následně zaujal stanovisko, že za takových podmínek není umístění provozovny k rozhodnému datu 31. 12. 2010 dostatečně doloženo. Nyní, v řízení o kasační stížnosti, přitom stěžovatel navrhuje k prokázání skutečné lokace jeho provozovny provedení důkazu ortofoty z katastru nemovitostí, tímto způsobem však již nelze nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zhojit. Nejvyšší správní soud proto neprovedl navrhované důkazy a zároveň shledává stěžovatelovy námitky nedůvodnými.

[62] Nejvyšší správní soud však shledal důvodnou námitku stěžovatele, že délka praxe odpovědného zástupce ve smyslu § 5 energetického zákona byla dostatečně doložena. Doložil-li stěžovatel žalovanému osvědčení o absolvování odborné zkoušky dle § 14 vyhlášky č. 50/1978 Sb., prokázal tím také délku praxe, která je kvalifikačním předpokladem pro absolvování předmětné zkoušky. Nelze tak po žadateli o licenci rozumně požadovat, aby spolu s osvědčením o složení zkoušky předkládali také doklady o délce praxe, když je takový údaj v osvědčení výslovně uveden na základě odpovídajících dokladů. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem stěžovatele, že jeho tvrzení o délce praxe 28 let, ačkoliv osvědčení potvrzuje délku praxe odpovědného zástupce 35 let, nemá vliv na věrohodnost vydaného osvědčení, neboť by se jednalo o nepřiměřený formalismus, a jedná se pouze o nepřesnost uvedenou v kasační stížnosti. Byť jsou v tomto rozsahu námitky stěžovatele důvodné, jedná se jen o dílčí část odůvodnění rozsudku krajského soudu, avšak ostatní důvody zrušení rozhodnutí žalovaného ob stojí a odůvodňují vynesený výrok. Toto dílčí pochybení proto nemělo vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[63] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[64] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalobci a žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžných činností nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně

senátu

